

Poezie (v) pohybu / poesie (ve) zvuku

Světlo. Zvuk. Pohyb. Aby rostlina vykvetla, potřebuje vláhu, člověk stimulaci. Stonek a nohy se boří do lepkavé životodárné hlíny, z níž vyroste obojí, a průtrž zrní neúprosně zasypává odtikávající život. Tři postavy stylizují poslední etapu života ruské spisovatelky **Mariny Cvetajevové** v **Kovniktu** v Olomouci. Multimediální experiment **Divadla na cucky** poutá všemi a všechny smysly- objevuje, klame tělem a na půl hodiny zatmívá realitu. Nebo postavy vstupují do naší prvkové reality? Zcizují se z ní jen na dobu nezbytně nutnou.

arché tančí

Sít'ovitá plachta rozděluje jeviště ve dvě. Jako když při vstupu do sálu postavy roztrhnou plátno papíru přilepené na dveře a pak už se nemůžeme spolehnout ani na své uši a oči. Jedinou platnou hodnotou je cit, pocit a dojem, který rozhodně není prvotní. Nechat na sebe působit a nezajímat se o fyzikální zákony okolního světa. Tanečnice Hana Košíková rozpožhybuje prostor za plátnem hned na začátku svým dialogem s konví, kdy se zdá, že se její ruce rozmnožily a uchopily zastíněný prostor. Ze svého oblečení se svléká jako had z kůže. Kropí se z konve, aby dala vzniknout divadelnímu experimentu.

festival barev

Žlutá Marina Cvetajevová (Dominika Šindelková) předčítá své básně a dopisy Borisy Pasternakovy (Zdeněk Vévoda). Nepojmenovatelná postava Bary Voráčové, útržkovitě se projevující jako Mariino alter ego, se přidává tu na Borisovu, tu na Mariinu stranu. Milenci si pouze píšou, nikdy se nesetkali, ale i tato konverzace je pro každého z nich stimulací ke psaní. Neustálé přeskakování z postavy do zcizené osoby, ale působí hekticky samoučelně stejně jako hereččino svlečení na tilem, i když je decentní a podsvícené. Dominika Šindelková svým hereckým projevem na sebe samoučelně a zjištně lepí všeho oči diváků. Její exhibicionisté číslo tímto nahotou nekončí, jen klesá. Básně tančí jedna své etudy a postavy přechází ze zcizených vypravěčů skutečného života Cvetajevové do více do hereckých postav.

přiznání

Při vstupu do sálu je symbolicky roztržena plachta, vstupujeme do míst, kde neplatí naše zákony vesmíru. Jan Plíhal laškuje s akustikou prostoru a možnostmi ozvučení. Nechává zaznít Rachmaninova, ale neopouští ani od zesílených zvuků reality- vrzání podlahy, dopady či sypání zrní. Mikrofonové ozvučení je přiznané – herečky rozestavují aparáty na svá místa až po začátku představení. Jaké je to pak pro Báru překvapení, když mikrofon objeví a postraší hlasitým výkřikem ostatní na scéně.

Asi největším nedostatkem inscenace je neujasnění si sdělení. Režisér, víceletý degustátor divadla poesie, si sám není jistý formou a tím, co chce divákovi říct. Je to vzpomínkové představení, nebo režisérovy imaginace při předčítání Cvetajevových básní? Vjemově plné obrazy překřikují citový obsah Mariiných básní. Mnoho podnětů na scéně působí mnohdy změteně a rozpolcuje experiment na střípky. Bohužel střípky různých materiálů. Zrní se smísí

s hlinou a vodou za vzniku neidentifikovatelné rozčvachtané hmoty, ze které možná vzejde něco časem a inspirací. V uších zní ještě týden poslední báseň inscenace a rozhodně to není jejím zmnoženým efektem ani časovým položením. Pořád se někdo ztrácí, jednou se i já takhle ztratím, z povrchu zemského...

Poiésis (Marinan Cvetajevová), Divadlo Na cucky, režie: Jan Žůrek, dramaturgie: Dominika Šindelková, hrají: Dominika Šindelková, Barbora Voráčová, Zdeněk Vévoda, premiéra: 19.02.2009